

ЕКСПЕРИМЕНТ
„сбквартираанти“
ПО
АМЕРИКАНСКИ

ЕЛЕНА АРМАС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The American Roommade Experiment*
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Милена Александрова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-2888-7

*На онези, които чакат любовта:
бъдете търпеливи.*

Любовта е абсолютна примадона.

Просто чака сублимния момент да излезе на сцената.

ГЛАВА 1

Роузи

Някой се опитваше да проникне с взлом в апартамента ми.

Е, добре де. Всъщност апартаментът не беше *мой*, а просто бях отседнала в него. Но това нямаше значение. Защото след пребиваването си в няколко нюйоркски квартала с печална слава отлично знаех, че ако някой не почука на вратата ти, значи изобщо не иска разрешение да влезе.

Доказателство номер едно: настойчивото тресене на входната врата – за щастие, заключена – в касата ѝ.

Трясъците спряха и най-сетне си позволих да издишам въздуха, който задържах в дробовете си.

Зачаках, вперила поглед в ключалката.

Добре. Може би грешах. Сигурно някой съсед беше сбъркал вратата. Или пък човекът отпред беше решил все пак да почука...

Някой май блъсна с рамо вратата и аз отскочих стреснато назад.

Ами, не.

Този отпред не чукаше. И едва ли беше съсед.

Следващата ми глътка въздух беше толкова малка, че кислородът едва стигна дробовете ми. Но нима можех да ги виня? След изминалия ден няхах право да обвинявам дори мозъка си, задето не успяваше да изпълнява нормално даже базова функция като дишането.

Преди няколко часа уютният, старателно поддържан апартамент, в който живеех през последните пет години, едва не се

срути върху главата ми. Буквално. И не говорим просто за пукнатина в тавана и малко посипал се прах.

Цяло парче от него просто рухна. Рухна. Пред очите ми. И почти върху мен. Зейна дупка, достатъчно голяма, за да разкрие срамните части на съседа господин Браун, който ме зяпна смяно от горния етаж. И да ми поднесе факт, който съвсем не исках да узнавам: съседът ми на средна възраст ходеше гол под халата си. Чисто гол.

Гледката беше почти толкова травмираща, колкото опасността парче бетон да те повали по пътя към дивана.

А сега и това. Влизане с взлом. След като се бях окопитила достатъчно, за да събера притежанията си – под зоркото наблюдение и свободно висящите... части на господин Браун – и да се добера до единственото място, което ми хрумна, предвид обстоятелствата, сега някой се опитваше да проникне в апартамента.

Разнесе се ругатня на чужд език и ключалката пак задрънча.
Уф, мамка му.

От всичките осем милиона жители на Ню Йорк точно мен ли трябваше да оберат?

Завъртях се на пръсти, заотстъпвах от вратата на студиото, в което бях потърсила убежище, и започнах да стрелкам с поглед познатото жилище в търсене на варианти.

Заради отвореното пространство на апартамента нямаше удачни скривалища. Единствената стая с врата беше банята, а тя не се заключваше. Наоколо нямаше предмети, които можеха да ми послужат за оръжие, с изключение на един крив глинен свещник, роден от мързелива творческа неделя, и паянтова бохемска лампа, чийто дизайн ме дразнеше. Изключено беше и да избягам през прозореца, защото се намирах на втория етаж и нямаше противопожарна стълба.

Гневните ругатни вече се чуваха по-ясно. Гласът беше дълбок и мелодичен, а неразбираемите думи бяха последвани от шумно изпуктяване.

Слъцето ми препускаше. Сложих ръце на слепоочията си в жалък опит да укротя нарастващата си паника.

Можеше да е и по-зле, повтарях си. Онзи отвън очевидно не

го бива в тази работа. Калпав обирджия е. Пък и не знае, че съм вътре. Мисли си, че апартаментът е празен. Това ми дава...

Телефонът ми изпиука за съобщение и силният, остър звук прониза тишината.

И издаде присъствието ми.

По дяволите.

Подскочих и се хвърлих към устройството върху кухненския остров. Беше само на три-четири стъпки от мен. Само че мозъкът ми, който още се затрудняваше с основни функции като, да кажем, преодоляването на три-четири стъпки, не изчисли правилно разстоянието и ударих хълбока си в близкия бар стол.

– Не, не, не – чух собственото си скимтене, докато се пресягах с една ръка.

Неуспешно, защото...

Столът се сгромоляса на пода.

Затворих очи. Сякаш мозъкът ми се опитваше да ми спести грозната гледка.

След големия трясък в стаята се спусна тишина като затишие пред буря.

Отворих едно око и надникнах към вратата.

Може пък да беше за добро. Може пък трясъкът да го е уплашил. А дали беше сам...

– Ехо? – обади се дълбокият глас от другата страна на вратата. – Има ли някой вкъщи?

Проклятие.

Изопнах рамене и се обърнах съвсем бавно. Все още имаше някакъв шанс да...

Мелодията на глупавото мотивационно приложение, което свалих на телефона си по-рано, отново озвучи апартамента.

Божичко. Някой определено беше решил да ме спипа днес. Кармата, провидението, съдбата, случайността или пък някое всемогъщо същество, което очевидно бях разярила. Може би дори Мърфи и проклетият му закон.

Най-сетне успях да се докопам до телефона и да изключа глупавите звуци.

Очите ми неволно прочетоха уж вдъхновяващия цитат на екрана: АКО ВЪЗМОЖНОСТТА НЕ ПОЧУКА НА ВРАТАТА, НА-

ПРАВИ СИ СВОЯ ВРАТА.

– Сериозно ли? – прошушнах.

– Нали знаеш, това го чух? – заяви Натрапника. – Телефона, трясъка и пак телефона. – След малко добави: – Добре ли си?

Смръщих се. Каква загриженост от вероятен обирджия.

Той не се отказа:

– Знам, че вътре има някого. Чувам как дишаш.

Ахнах възмутено. Не дишах шумно.

– Така, слушай сега – подхвана Натрапника шеговито, със смях. Смях. Наистина ли се смееше? На мой гръб? – Аз просто...

– Не, ти слушай – изстрелях накрая с пресеклив, треперлив гласец. – Каквото и да правиш, не ме е грижа. Вече... вече... – Вече достатъчно време стоях втрещена като пълна загубенячка. Нямах намерение да продължавам. – Обаждам се на полицията.

– На *полицията* ли?

– Точно така. – Отключих телефона си с разтреперани пръсти. До гуша ми дойде от тази... тази работа. Да му се не види, до гуша ми дойде от целия ми ден. – Имаш няколко минути да си тръгнеш, докато пристигнат. Полицейският участък е точно зад ъгъла. – Нищо подобно, но се надявах той да не знае. – Така че на твое място бих избягала веднага.

Направих миниатюрна, предпазлива крачка към вратата, после спрях и се заслушах за реакцията му. Надявах се да чуя отдаляващи се стъпки.

Само че не чух нищо.

– Слушаш ли ме изобщо? – извиках и реших да втвърдя гласа си. – Имам приятели в Полицейското управление на Ню Йорк. – Нямах. Най-близкото до това беше чичо Ал, който работеше като охрана в една компания на Пето Авеню. Но така или иначе Натрапника май не се впечатли, защото предупреждението ми отново бе посрещнато с мълчание. – Добре, хубаво. Считай се за предупреден. Вече набирам номера, така че ти си решаваш... *скапан... смотан... взломаджия!*

– *Какво?*

Игнорирайки нескопосания си и съвсем незаплашителен избор на думи, пуснах обаждането на високоговорител и след броени секунди гласът на оператора изпълни апартамента.

– 911. Какъв е случаят?

– Здравейте... – Прокашлях се. – Здравейте. Някой... някой се опитва да проникне в апартамента ми.

– Чакай малко. Ти наистина ли се обади? – смяя се Натрапника. После обаче добави: – А, ясно. Схванах. – И пак се засмя. Пак... се... засмя. Смешно ли му се струваше всичко това? – Шегуваш се.

Гърдите ми се издуха от яд.

– Шегувам се?

– Ало? – разнесе се гласът от телефона ми. – Госпожо? Ако нямате спешен случай...

– Имам, и още как – уверих я незабавно. – Както ви казах, искам да съобщя за влизане с взлом.

Натрапника проговори преди оператора:

– Ама аз съм в коридора. Как реши, че съм влязъл с взлом? Дори не стигнах до втре.

Като изрече повечко думи наведнъж, успях да доловя акцента му. Изговорът на някои ми се стори познат и някъде в главата ми издрънча камбанка. Но точно в този момент няха нито време, нито енергия да обръщам внимание на разни камбанки.

– Опит за влизане с взлом – поправих се.

– Добре, госпожо – отвърна операторът. – Ще ми трябват името и адресът ви.

– Знам какво се случва – заяви Натрапника толкова силно, че отстъпих крачка назад. – Някой е решил да ми изиграе номер. Гледал съм онова телевизионно реалити. Как се казваше водещият? Оня с готината прическа. – Пауза. – Както и да е. – Още една пауза. – Хвана ме! Хубав номер. Ето смее се – добави той и избухна в шумен кикот, от който едва не изгървах телефона. – А сега може ли вече да отвориш вратата и да се приключва? Минава полунощ и съм скапан. – Хуморът се беше изпарил от гласа му. – Предай ѝ, че е страшно забавна. Това ще се помни като един от най-впечатляващите номера в историята.

Предай ѝ?

На кого?

Свъсих вежди и казах тихо до телефона:

– Чухте ли? Май е умопомрачен.

– Умопомрачен? – изсумтя Натрапника. – Не съм луд, само... уморен.

Нещо тупна глухо на пода от другата страна на вратата и се замолих да не е той, защото нямах сили да се занимавам и с мъж в безсъзнание за капак на всичко останало.

– Чух – отвърна операторът. – Госпожо, ще...

– Да не би да съм объркал вратата? – прекъсна го Натрапника.

Да е объркал... вратата?

Това привлече вниманието ми.

– Госпожо – изсъска операторът, – името и адресът ви, моля.

– Роузи – отговорих бързо. – Казвам се Розалин Греъм и... Ами, реално това не е моето жилище. На най-добрата ми приятелка е. Тя не го ползва в момента, а имах нужда да... отседна някъде. Естествено, не влязох с взлом. Имам ключ.

– И аз имам ключ – съобщи Натрапника.

Нещо изпука в главата ми като надраскана плоча.

– Невъзможно. – Изгледах ядосано вратата. – У мен е единственият резервен ключ.

– Госпожо Греъм. – Гласът на оператора вече звучеше изнервено. – Спрете да общувате с човека пред вратата ви и ми дайте местонахождението си. Ще изпратим екип да провери ситуацията.

Отворих уста, но Натрапника ми взе думата.

– Този път направо е надминала себе си.

Кой? Пак тази тя.

И двамата се умълчахме за няколко секунди. Накрая тежко туп наруши тишината. Прозвуча, сякаш е отпуснал тяло до своята страна на вратата.

– За кого говориш? – не се съдържах и попитах, без да обръщам внимание на настойчивото *Госпожо Греъм* от високоговорителя на телефона.

– Как за кого? – отвърна лаконично Натрапника. – За безкрайно забавната ми и удивително изобретателна по-малка братовчедка.

Дъхът ми заседна някъде между гръдния кош и устата ми.

По-малка братовчедка.

Страшно познатият отчетлив акцент на мъжа.

В главата ми се появиха очертанията на единственото логично обяснение.

Дали не бях...

Не. Не можеше да съм чак толкова малоумна.

– Госпожо Греъм? – разнесе се отново гласът от другата страна на линията. – Ако случаят не е спешен...

– Извинете, аз... – Затворих очи. – Ще ви се обадя отново, ако... се наложи. Благодаря.

По-малка братовчедка.

О, боже. О, не. Ако този беше някой от братовчедите на Лина, здравата се бях изложила. Здравата.

Затворих телефона, пхнах го в задния джоб на дънките и се усилих да вдишам дълбоко с надеждата да посъбудя с кислород дефектните си мозъчни клетки.

– Коя е братовчедка ти? – попитах, макар че знаех какво ще ми отговори.

– Каталина.

Вече беше официално: здравата се бях изложила. Аха. Но понеже живеех в Ню Йорк и се бях сблъсквала с немалко откачки и откачени ситуации, все пак добавих:

– Ще ми трябва повече информация. Може да си видял името ѝ на пощенската кутия.

Проточена, шумна въздишка долетя от външната страна на дървената бариера помежду ни и бездруго стегнатият ми стомах се преобърна.

– Съжалявам – подхвърлих, неспособна да удържа думата. Защото наистина съжалявах. – Просто искам да се уверя, че...

– Че не съм умопомрачен – довърши вместо мен Натрапника, преди да му се извиня докрай. – Каталина Мартин, родена на 22 ноември. Кестенява коса, кафяви очи, гръмък смях. – Пак затворих очи, а усукващото се напрежение в стомаха пълзеше към гърлото ми. – Дребничка е, но ако те срита в топките, ще изревеш като магаре. Знаем от личен опит. – След малко продължи: – Какво друго? Да видим... А, да. Мрази змии и всичко, което ѝ напомня за тях. Дори да става дума просто за няколко чорапа, съшити един за друг и натъпкани с тоалетна хартия. Хитро,

а? Е, именно те доведоха до ритането на топки. Така че тя се смя последна.

Аха.

Бях се изложила. Здравата.

Зверски.

И се чувствах ужасно. Отвратително.

Толкова отвратително, че няхах очи да го спра, когато продължи:

– Няма да е тук няколко седмици. На меден месец е в... Перу, ако не се лъжа? – Зачака потвърждение, но така и не го получи. Бях онемяла от срам. – Щастливецът се казва Арън. Висок и заплашителен тип. Виждал съм го на снимки.

Почакай. Тоест...

– Не го познавам лично. Още не.

Още не познаваше лично Арън?

Аз...

Не. Не, не, не. Това не се случваше.

Той обясни:

– Нямах удоволствието да присъствам на сватбата.

Кое то потвърждаваше, че това наистина се случва. И ей така шокът и срамът ми отпреди малко бяха засенчени от ново чувство.

Защото този мъж не беше случаен натрапник, нито пък умопомрачен обирджия, избрал наслуки апартамента на най-добрата ми приятелка.

Мъжът, заради когото се бях обадила на полицията, беше роднина на Лина.

И не само. Не. Оказваше се точно онзи братовчед, който още не се беше запознал с Арън.

Един от дългия списък с испански роднини на Лина, пропуснали сватбата.

Той трябваше да е.

– Разправят, че партито било страхотно – продължи. И сякаш някой ме фрасна в гърдите. – Жалко, че го пропуснах.

Внезапно осъзнах, че вече стискам дръжката на входната врата. Явно думите му – и прозрението, че е той – ме бяха довели несъзнателно дотук, принуждавайки пръстите на свободната ми

ръка да се вкопчат в дръжката.

Не може да е той – напяваше глас в главата ми. – *Не може да съм чак такъв кутсуз.*

Но беше точно той. Сигурна бях. И късметът, съдбата, предопределението или каквато там сила определяше жребия ми, очевидно беше вдигнал гълъбите и ме беше оставил да се оправям сама.

Защото този мъж беше братовчедът, когото тайничко се бях надявала да срещна на сватбата. Единственият, който бе накарал стомаха ми да затрепка развълнувано при мисълта да се запозная с него. Да получа двете традиционни целувки по бузите от него. Да си разменям любезности с него. Да потанцувам с него може би. Да ме гледа в шаферската ми рокля. Най-сетне да го видя с очите си.

Толкова много възможности.

Завъртях заключалката и вратата се отключи с щракване.

Сърцето ми препускаше заради знанието, защото това *наистина* е той. Натиснах дръжката нетърпеливо, със запушено от надежда гърло. Глупавите ми фантазии от месеците преди сватбата се оплетоха с новите емоции от кашата, която току-що бях забъркала. Трепетът се примеси с чувство на вина. Срамът се усуква около вълнението ми.

С туптящи гърди отворих рязко вратата и...

Нещо се стовари в краката ми.

Сведох поглед и очите ми веднага намериха източника на глухия звук.

Той лежеше по гръб. Явно досега бе стоял отпуснат на вратата и като я отворих, беше паднал назад.

Въздухът едва стигаше до дробовете ми, докато съзерцавах главата му, отрупана с кестеняви вълнички. Не съвпаднаше с картината, която държах скътана в паметта си. Нито пък със снимката, която тайно пазех в телефона си. Бях го виждала само с късо постригана коса.

– *Наистина си ти* – чух се да измърморвам под нос, втренчила поглед в него. – *Наистина си тук. И косата ти е различна. По-дълга и...*

Затворих уста и усетих как се изчервявам ярко.

Красивото лице, което бях разглеждала на телефонния екран повече пъти, отколкото бях готова да си призная, се сбърчи в озадачена гримаса. Но шоколадовокафявите му очи бързо заблещукаха усмихнати.

– Срещали ли сме се... преди?

– Не – изстрелях. – Естествено, че не. Исках да кажа, че не изглеждаш както си те представях. Сещаш се, по гласа. Това е. – Поклатих глава. – И аз... боже. Извинявай. За всичко. Просто...

Просто какво, Роузи?

Горещината плъзна чак до ушите ми и бях сигурна, че ако в този миг земята се продъни под краката ми, за да ме погълне цяла – нещо, което вече не ми се струваше чак толкова невъзможно – щях доброволно да се дам.

– Страшно съжалявам – пророних. – Позволи ми да ти помогна.

Той обаче – мъжът, който дори не знаеше за съществуването ми, но чиито черти можех да си спомня отлично, затворех ли очи – като че ли не бързаше да стане от пода. Вместо това изучаваше с поглед лицето ми, съвсем бавно, сякаш аз бях изскочила от нищото и се бях свлякла в краката му.

Тъкмо когато реших, че съм се свързала достатъчно, за да кажа нещо друго – с малко късмет сравнително разумно – устните му се разтегнаха. Обърканата му физиономия изчезна напълно и на нейно място се появи усмивка, а думите, стигнали до устата ми, секнаха.

Защото той ми се усмихваше. И усмивката му беше широка, слънчева и, честно казано, от онези безсрамно чаровни усмивки, с които просто не знаеш какво да правиш.

Навярно повече дори от усмивката на *единствената* снимка, която си бях позволила да запазя и на която до ден днешен тайничко се любувах от време на време.

– Тогава – навел глава, подхвана той със сияйната си усмивка, – щом не се познаваме лично, здрасти. Аз съм Лукас Мартин. Братовчед на Лина.

Да.

Това го знаех. Отлично знаех кой е. Нямах да повярва колко добре знаех.